

MYRENE I LEKA HERRED, NORD-TRØNDELAG FYLKE.

Av assistent Einar Wold.

Herredet Leka omfatter øya Leka, en del av halvøya Austra og en rekke større og mindre øyer med Hortavær og Sklinna-øygruppen som de ytterste utpostene mot havet.

Geografisk sett ligger herredets ytterpunkter — småøyene ikke medregnet — mellom parallellene $65^{\circ} 2' 15''$ og $65^{\circ} 8' 52''$ nordlig bredde og mellom meridianene $0^{\circ} 47' 52''$ og $1^{\circ} 14' 37''$ østlig lengde, regnet fra Oslo meridian.

På fastlandet grenser Leka i nord-øst til Bindal herred i Nordland fylke og i sør-øst og sør mot Gravvik herred. Sjøgrensen går i sør mot Vikna og i nord mot Bindal.

Herredets totalareal er ifølge N.G.O.'s oppgaver angitt til 107,42 km², herav er 106,14 km² landareal. Den hjemmehørende folkemengden var etter folketellingen i 1950 i alt 1227 personer, dvs. en befolkningstetthet på 11,6 innbyggere pr. km². Herredet er derfor noe tettere befolket enn gjennomsnittet for rikets bygder, som har 7,2 innbyggere pr. km².

Leka herred minner om kystherredene i Helgeland, som det grenser mot i nord. Landskapet virker snautt og ufruktbart med mest bare snaufjell. Silhuetten av Lekatind og Steinstind er kjente bilder i skipsleia. På Austra er de største fjelltoppene Ytre Romskollen (594 m) og Rosvikfjell (496 m). På vestsida av øya finnes store områder med lave snaufjell fra fjæra og helt inn til foten av fjelltoppene.

Fjellgrunnen. På Austra består fjellgrunnen av granitt, overveiende gneisgranitt. Om fjellgrunnen på Leka skriver Holte-dahl i Norges Geologi (side 376): «På den store øy Leka forekommer i forbindelse med gabbro, som tildels er sterkt omvandlet, store masser av olivinstein og serpentin. Her opptrer knuter og striper av kromjernstein, men ingen større malmmasser er påvist. Det er tidligere nevnt at det på Leka (østsiden) forekommer et, etter Rekstad, tydeligvis lite omvandlet, steiltstående konglomerat, med opptil hodestore hoder av kvartsitt, gneis, granitt, amfibolitt og gabbro.»

De løse jordlag består av marine avleiringer, morener, en del myrer og for en del av steddannet forvittringsjord.

Jordbrukstillingen i 1949 viser at Leka har et jordbruksareal på 6.487 dekar, herav er 5.871 dekar dyrka mark. Produktiv skog er oppgitt til 6,40 km². Det alt vesentlige av skogen finnes på fastlandet, på Austra. Arealet av dyrka mark er fordelt på 219 bruk, dvs. at hvert bruk har gjennomsnittlig ca. 30 dekar jordbruksareal. Ca. 28 % av den dyrka jorda nyttes som åpen åker.

Videre oppgir jordbrukstillingen at det dyrkbare, udyrkede areal i Leka utgjør 1.053 dekar fastmark og 493 dekar myr, altså tilsammen 1.546 dekar.

Leka er et typisk kystherred med fiske og fangst som hovednæringsvei ved siden av jordbruk. Ifølge folketellingen 1950 hadde 516 personer jordbruk og skogbruk som hovedyrke, mens 300 personer var knyttet til fiske og fangst som hovedyrke.

Myrinventeringen i Leka danner en naturlig fortsettelse av myrinventeringen i Helgelands kystdistrikter som ble foretatt av Det norske myrselskap i 1937—38*). Det er planen at Det norske myrselskap — i samarbeid med Trøndelag Myrselskap — skal fortsette arbeidet med myrundersøkelser i kyststrøkene i Nord-Trøndelag. I forbindelse med arbeidet i Leka høsten 1957, ble det også påbegynt myrinventering i Vikna herred.

Markarbeidet er utført etter de samme retningslinjer som tidligere**). Analyser av myrjordprøvene er utført av Statens landbrukskjemiske kontrollstasjon, Trondheim, og de uttatte vegetasjonsprøver er bestemt av førstekonservator Per Størmer, Universitetets botaniske museum, Oslo.

Kartgrunnlaget er N.G.O.'s originalkopier i målestokk 1:50.000. Under markarbeidet er myrområdene krokert inn på kopiene og kartet er ført a jour med hensyn til nye veier. Arealberegningen av myrområdene er dels foretatt på de inntegnede kartfigurene, og for de minste myrområdenes vedkommende er arealet målt direkte i marka.

Myrarealet — som ennå ikke er dyrka — utgjør ifølge undersøkelsen i alt 1.270 dekar eller ca. 1,2 % av landarealet.

Myrtypene fordeler seg med 19,7 % på lyngrik kvitmosemyr, 28,5 % på grasrik kvitmose — eller gråmosemyr, 35 % på grasmyr av starrtypen, 14,6 % på grasmyr av myrull-bjønnskjeggtypen og 2,2 % på grasmyr av andre typer.

Arealet av nyttbar brenntorv utgjør ca. 76 dekar med ca. 73.000 m³ råtorv. Brenntorva er for det meste av middels god eller mindre god kvalitet. Strøtorv av nevneverdig betydning ble ikke funnet i herredet.

Plantebestanden er bestemt dels i marka og dels av førstekonservator Per Størmer på grunnlag av uttatte vegetasjonsprøver. Av kvitmoser er følgende arter funnet: Rød-kvitmose (*Sphagnum rubellum*), vorte-kvitmose (*Sph. papillosum*), dvergkvitmose (*Sph. tenellum*), rose-kvitmose (*Sph. Warnstorffianum*), fager-kvitmose (*Sph. pulchrum*) og bjørke-kvitmose (*Sph. subsecundum* var. *auriculatum*). Av moser for øvrig er funnet gråmose (*Rhacomitrium lanuginosum*), vassklomose (*Drepanocladus fluitans*), rød-klomose (*Drepanocladus revolvens*), stjernemose (*Campylium*

*) Jfr. Aasulv Løddesøl og Oscar Hovde: Myrene i Helgelands kystdistrikter. Særtrykk av Medd. fra Det norske myrselskap, 1939.

**) Aasulv Løddesøl: Det norske myrselskaps myrinventeringer. Medd. fra Det norske myrselskap, 1941.

stellatum), makkemose (*Scorpidium scorpioides*), en sigdmose-art (*Dicranum angustum*), samt en del levermoser.

Av høyerestående planter er bjønnskjegg (*Scirpus caespitosus*), flasketarr (*Carex rostrata*), røsslyng (*Calluna vulgaris*), skiantryte (*Vaccinium uliginosum*) og molte (*Rubus chamaemorus*) de vanligste.

Vegetasjonen på myrene er karakterisert av lite kravfulle til nøysomme planter, men på enkelte små felter ble det funnet mer kravfulle arter som strengestarr (*Carex chordorrhiza*), beitestarr (*Carex oederi*), kornstarr (*Carex panicea*), blåtopp (*Molinia coerulea*), duskmyrull (*Eriophorum angustifolium*), bukkeblad (*Menyanthes trifoliata*) m. fl.

Jordprøver til kjemisk analyse er tatt ut på forskjellige steder innen myrområdene. Da prøveantallet er lite, skal vi ikke her kommentere analysene nærmere, de viser — stort sett — det samme bilde som analyseprøver fra tilsvarende myrtyper i kystdistriktene*). Resultatene vil for øvrig senere bli sammenholdt med prøver som er tatt ut under myrinventeringen i Vikna. Generelt kan sies at prøvene fra mosemyr viser et lavt innhold av kalk og kvelstoff og likeså av de øvrige næringsstoffer og mikronæringsstoffer. Det er likevel grunn til å nevne at en prøve fra ren grasmyr viser et meget høyt kalkinnhold, som må skyldes skjellsand i undergrunnen. Likeledes er innholdet av kvelstoff høyt i denne prøven.

Myrenes høyde over havet er fra 10 til 40 m.

Myr dybden varierer en del, men stort sett er myrene grunne. Bare få steder er det målt myr dybder større enn 2 m, største målte dybde var 4,0 m. Gjennomsnittsdybden for i alt 112 borer er 1,1 m og ved over halvparten av boringene var dybden 1,0 m eller mindre.

Undergrunnen er for det meste grus og sand. Noen steder finnes det større steiner i undergrunnen og en del myrer ligger helt eller delvis direkte på fjell. Særlig langs kantene finner en fjell i bunnen av myrene.

Det friske moselaget er tynt der det finnes mose. Det er sjelden tykkere enn 10—12 cm.

Formoldingsgraden som angir omdannelsen av myra i de øverste 20 cm, dvs. dyrkingssjiktet, er for de fleste myrområdene karakterisert som «noenlunde vel formolda» eller «vel formolda».

Fortorvingsgraden angitt etter von Post's 10-delte skala viser at myrene i Leka for det meste er svakt fortorvet selv ned mot bunnen av myrene (H 4—6). Hovedmassen av den brenntorva som stikkes er således av middels god eller av mindre god kvalitet.

*) Jfr. Aasulv Løddesøl: «Myrene i næringslivets tjeneste», side 126. Grøndahl og Søns Forlag, Oslo 1948.

De topografiske forhold varierer en del. De fleste av myrene ligger i «bassenger» med fjell på alle kanter. Mange av myrområdene er også sterkt oppstykket på grunn av fjell- eller grusrygger som skjærer seg inn fra kantene. Dette gjør at dreneringsforholdene i mange tilfelle er vanskelige, og effektiv avgrøfting vil bli meget kostbar på grunn av nødvendig fjellsprengning.

Feltvis beskrivelse av myrene i Leka herred.

Av de myrområder som er inntegnet på N.G.O.'s kart av 1890 over Leka er en stor del nå oppdyrket. En del områder viste seg dessuten ved undersøkelsen å være mer eller mindre sumpig fastmark med myrvegetasjon, men med et torvlag på mindre enn 0,3 m. Disse områder kommer derfor ikke med i myrinventeringen.

De enkelte myrfeltene er omtalt i den rekkefølge de er nummerert på kartet.

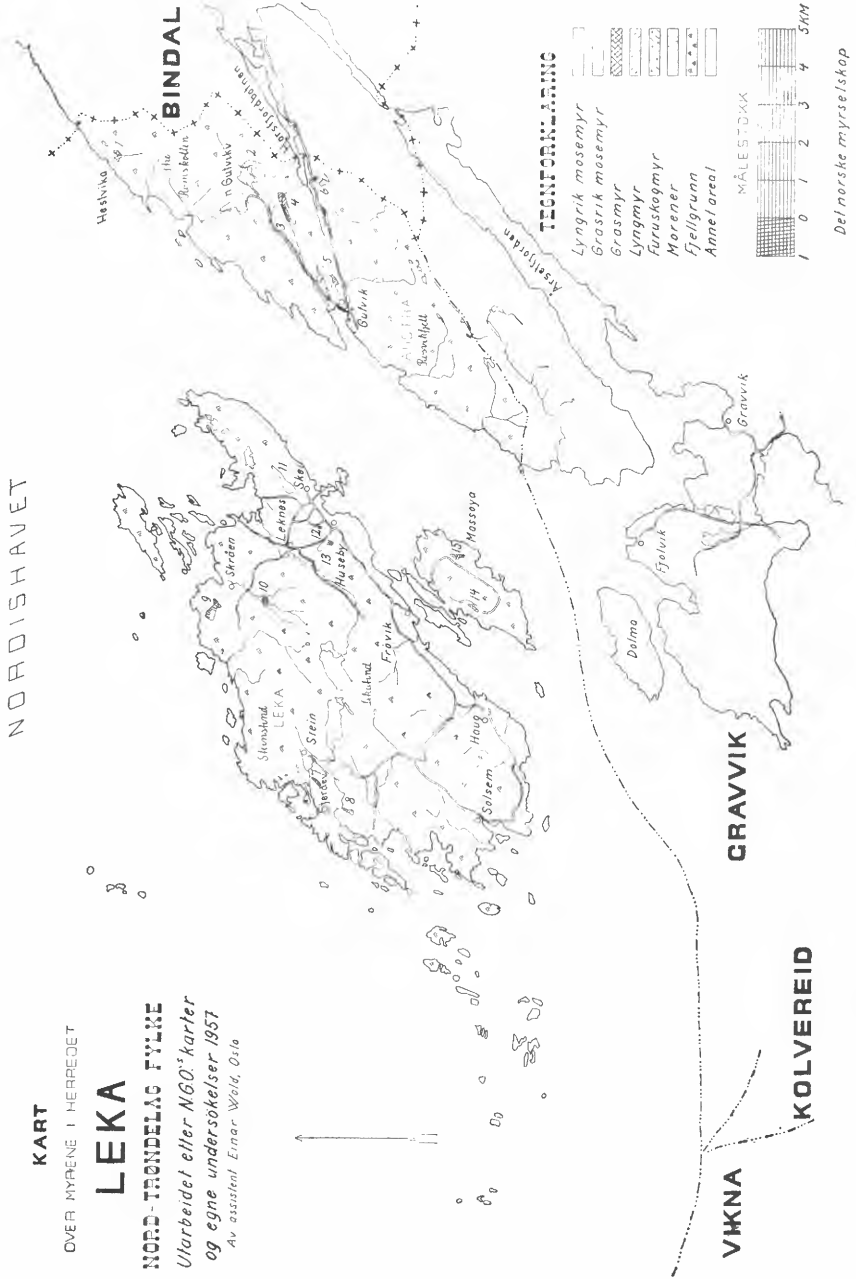
I alt 15 myrområder er gitt eget kartfigurnummer. Hertil kommer en del småmyrer som er spredt over hele herredet. Myrområdene nr. 1—6 ligger på Austra, de øvrige områder nr. 7—15, på øya Leka og Massøya.

Øst for Hestvika (nr. 1). Myrområdet har ca. 45 dekar myr, herav er ca. 3/4 grasmyr av myrull-bjønnskjeggtypen og resten er grasmyr av starrtypen. Myra er sterkt oppstykket av fjell på alle kanter. Den er ca. 0,7—0,9 m dyp og ligger direkte på fjellgrunn og er meget vanskelig å drenere. Atkomstmulighetene er vanskelige. Dyrkingsverd er satt til D 5, dvs. dårlig dyrkingsmyr.

Korslimyran (nr. 2) er et område med ca. 300 dekar myr sør-øst for nordre Gutvikvatn. Korslimyran er oppstykket av fjellband og grusrygger. På enkelte partier, særlig langs kanten, vokser en del furu. Av myrarealet er ca. 1/2 grasmyr av myrull-bjønnskjeggtypen, ca. 1/4 grasmyr av starrtypen og ca. 1/4 grasrik mosemyr, for det meste gråmose. Partiene med starrmyr har frodig vegetasjon. Myrddybden er fra 0,7 til 3,0 m, men for det meste er den 0,8 til 1,0 m. Undergrunnen består hovedsakelig av grus, men en del steder ligger myra direkte på fjell. Fallet er godt, men for enkelte partiers vedkommende vil fjellband ved utløpet være til hinder for grøftene.

Formoldingen i overflaten er god, dyrkingsmessig sett. Mot bunnen har myrmassen brenntorvkarakter, men brenntorvlaget er for tynt til stikking. Dyrkingsverd av denne myra er satt til D 3—4, dvs. noenlunde god til mindre god dyrkingsmyr.

Aunskarmyra (nr. 3) sør-vest for Korslimyran, har et totalareal på ca. 30 dekar. Myrtypen er grasrik gråmosemyr. Det vokser en del småfuru på myra, ca. 1/3 er avtorvet, ca. 1/3 er for grunn til brenntorstikking, og på omkring 1/3 kan det uten skade stikkes ca. 10.000 m³ brenntorv av noenlunde god kvalitet (H 6). Myrddybden

Del norske myrseilskap

varierer fra 0,5 til 2,0 m og undergrunnen er grus. Dyrkingssjiktet er karakterisert som vel formolda. Fallet er godt og myra er lett å grøfte. Det er grei atkomst til feltet, som ligger nær hovedveg. Myra er karakterisert som noenlunde god til mindre god dyrkingsmyr, dvs. D 3—4.

Austronsmyran (nr. 4) ligger sør-øst for Aunskarmyra og er atskilt fra denne med en fjellkulle som delvis er skogbevokst. Myrpartiene er tilsammen ca. 140 dekar og ca. 2/3 består av grasmyr av starrtypen, resten av grasrik kvit- og gråmosemyr (i sør). Langs kantene vokser en del furu. Starrmyrpartiet ligger lavt i forhold til utløpet, som over en lang strekning går gjennom grus og stein og over fjell. Effektiv grøfting av myra vil derfor bli meget vanskelig. I midtpartiet er myra ca. 1,5 til 2,0 m dyp, ellers er dybdene for det meste 0,8 til 1,0 m. Undergrunnen er grus og sand, enkelte steder fjell. En del av mosemyrpartiet har godt fall og vil kunne grøftes, men sett under ett vil ikke dyrkingsverdet kunne settes til bedre enn D 4, dvs. mindre god dyrkingsmyr.

Myrbråtan (nr. 5) er et myrområde på ca. 65 dekar nord-øst for Gutvik. Ca. 2/3 av myra består av grasrik kvitmosemyr og 1/3 er grasmyr av starrtypen. Furu og bjørk vokser spredt utover myra. Langs kantene er myra grunn, ca. 0,4—0,5 m, men på et bløtere midtparti er dybden 1,3—1,8 m. Undergrunnen består av grus. Det er godt fall og gode muligheter for drenering. Formoldingsgraden er god. På en del av myra stikkes det brenntorv av dårlig kvalitet (H 5). Stikkingen foregår på til dels svært grunne partier. Men overalt er i hvert fall den øvre torva lagt tilbake i grava, slik at undergrunnen ikke ligger bar. Etter jordvernlovens bestemmelser finnes det ikke nyttbar brenntorvmasse her*). Feltet vil kunne anbefales dyrket til permanent beite. Myras dyrkingsverd har vi satt til D 3, dvs. noenlunde god dyrkingsmyr.

Sør for indre del av Horsfjordbotnen (nr. 6) finnes et myrområde på ca. 65 dekar. Ca. halvparten er lyngrik — og halvparten er grasrik kvitmosemyr. På enkelte grunne partier vokser noe skog. Myra ligger lavt rundt et lite vann som har overløp over en fjellrygg. Myra er tildels dyp, største målte dybde var 4,0 m. Mulighetene for drenering er så dårlige at området må betraktes som uskikket for dyrking.

Skitmyra (nr. 7) ligger nord-øst for Gjerdevann lengst vest på øya Leka. Den udyrkede delen av myra er ca. 15 dekar. Myrtypen er grasmyr av starrtypen, men boringer i dypere lag viser at torva der er dannet av moser. Det meste av myra er noenlunde vel formolda, men en del er lite formolda i dyrkingssjiktet. Myrdybden varierer fra 1,1 til 2,0 m. Myra har svak helling mot Gjerdevann. Det er utløp for vannet og muligheter for grøfting. Det udyrkede

---

*) Jfr. Lov om vern mot jordødelegging av 18. mars 1949.

parti av myra er karakterisert som noenlunde god dyrkingsmyr, dvs. D 3.

Sør for Gjerdevann (nr. 8) finnes et område på ca. 25 dekar med svært grunn myr. Myrtypen er grasmyr av starrtypen. Dybden er gjennomsnittlig bare 0,3 m og myra ligger for det meste direkte på fjell. Det er fjell i dagen ved overgangen til Gjerdevann, som ligger i samme høyde. Myra kan vanskelig utnyttes til dyrking.

Brennmyra (nr. 9) er ei lavtliggende myr nord-vest for Skråen på nordenden av øya. Høyden over havet er ca. 10 m. Myrarealet er beregnet til 105 dekar, herav er ca. 2/3 grasmyr av starrtypen og 1/3 lyngrik kvitmosemyr. Myra er svært grunn, idet dybden overalt varierer mellom 0,3 og 0,6 m. Mot kantene går myra over til lyng- og grasmark. Undergrunnen består av skjellrik sand og tildels av fjell. Myra er praktisk talt flat og grøftingsmulighetene er dårlige, idet det er fjell i dagen ca. 150 m i avløpet ut mot havet. Myra er karakterisert som mindre god til dårlig dyrkingsmyr, dvs. D 4—5.

Sør for Skråen (nr. 10) finnes et avtorvet myrareal på ca. 20 dekar hvor bare smale torvpaller står igjen. Myrtypen er grasmyr med frodig vegetasjon av gras og urter, en del selje vokser også bra her. Myradybden varierer mellom 0,5—0,7 m på undergrunn av fin skjellsand. Overflaten er ujevn p. gr. a. tidligere brenntorvstikking. Torva er godt formoldet. Myra har godt fall og det er gode muligheter for avgrøfting. Feltet må karakteriseres som god dyrkingsmyr, dvs. D 2.

Skeimyra (nr. 11) ligger like nord for Skei på østsiden av øya. Innen det inntegnede område er det ca. 90 dekar myr, som særlig i den nord-østre kanten er sterkt oppstykket av fjell- og fastmarkspartier. Av myra består ca. halvparten av grasrik kvitmosemyr og halvparten av lyngrik kvit- og gråmosemyr. I midtpartiet er myradybden ca. 1,7 m. Undergrunnen er her sand. I nordkanten av myra stikkes det nå torv på relativt grunn myr. Undergrunnen er her grus og stein, det er tilbake et ca. 0,3—0,4 m tykt myrslag med oppstikkende stein. Det stikkes også en del brenntorv på de dypere partier. På ca. 40 dekar kan det uten skade stikkes ca. 40.000 m³ brenntorv av dårlig kvalitet (H5 og tildels H4). Dyrkingssjiktet er svakt til noenlunde vel formoldt. Myra har svak helling mot sør og det er muligheter for drenering. Dyrkingsverdet kan neppe settes bedre enn D 4 og tildels D 5, dvs. mindre god til dårlig dyrkingsmyr.

Øst for vegen Huseby—Leknes (nr. 12) er det et myrfelt på ca. 8 dekar med vel formoldt grasmyr. Myra tilhører et større myrområde som tidligere er dyrket. En del av arealet er tilvokst med bjørk og selje. Myradybden er ca. 0,7—0,8 m på sandbunn. Overflaten er delvis noe ujevn p. gr. a. tidligere torvstikking. Det er godt

fall og godt avløp for grøftevannet. Feltet må karakteriseres som god dyrkingsmyr, dvs. D 2.

Husebymyra (nr. 13) på vestsiden av vegen Huseby—Leknes, har et myrarealet på ca. 55 dekar, herav består ca. 2/3 av lyngrik kvit-mosemyr, resten av grasmyr av starrtypen. Myrområdet er en del oppstykket av fjellknauser, som ved siden av tidligere torvstikking gjør at myrdybden varierer mellom 0,4 og 1,7 m. Undergrunnen er sand. Av nyttbar brenntorvmyr er det igjen ca. 1 dekar med ca. 1000 m³ brenntorv av mindre god kvalitet (H 6). Formoldingsgraden er karakterisert som vel formolda. Det er muligheter for avgrøfting av ca. 3/4 av myra, mens den resterende 1/4 vanskelig kan grøftes p. gr. a. fjell som stenger. Dyrkingsverdet er satt til D 3—4 og dels til D 5, dvs. fra noenlunde god til dårlig dyrkingsmyr.

På vestsiden av Massøya (nr. 14) er det et myrområde på ca. 22 dekar med grasrik mosemyr. Myrdybden er stort sett grunn, 0,3 til 0,5 m på sandundergrunn. I et midtparti er likevel dybden opptil 1,3 m. På ca. 2 dekar kan det til nød stikkes ca. 1000 m³ brenntorv av dårlig kvalitet. Langs kantene går myra over i fastmark og den kan dyrkes opp i forbindelse med oppdyrking av fastmarka. Dyrkingsverdet av myra har vi satt til D 3, dvs. noenlunde god dyrkingsmyr.

På østsiden av Massøya (nr. 15) finnes et myrområde på ca. 30 dekar. Halvparten er lyngrik gråmosemyr og halvparten er grasmyr av starrtypen. Myrdybden er i midtpartiet ca. 1,5—1,8 m, men grunnere mot kantene. Myra er vel formolda i dyrkingssjiktet, myroverflaten er jevn og med tydelig fall mot utløpet. Her er det tatt en større avløpskanal et stykke innover i myra som kan dyrkes opp sammen med et fastmarksparti langs kanalkantene. Dyrkingsverdet er satt til D 3, dvs. noenlunde god dyrkingsmyr.

I tillegg til de særskilt beskrevne myrområdene er det påvist en rekke småmyrer med tilsammen ca. 250 dekar myr som fordeler seg med ca. 90 dekar på lyngrik kvit- eller gråmosemyr, ca. 60 dekar på grasrik kvit- eller gråmosemyr og ca. 100 dekar på grasmyr av starrtypen. Felles for praktisk talt alle disse myrene, som er spredt over hele herredet, er at de er meget vanskelige å grøfte da de ligger direkte på fjellgrunn eller fjell som stenger for utløp av vannet.

Sammenfattende oversikt.

Ved myrinventeringen i Leka herred 1957 er det i alt påvist og undersøkt ca. 1.270 dekar myr. Myrarealet tilsvarer ca. 1,2 % av landarealet, som er 106,14 km². Myrtypene fordeler seg med 19,7 % på lyngrik kvitmosemyr, 28,5 % på grasrik kvitmose- eller gråmosemyr, 35 % på grasmyr av starrtypen, 14,6 % på grasmyr av myrull-bjønnskjegtypen og 2,2 % på grasmyr av andre typer.

Av myrarealet er tilsammen ca. 160 dekar karakterisert som god eller noenlunde god dyrkingsmyr (D2 og D3) og ca. 510 dekar er

betegnet som noenlunde god til mindre god dyrkingsmyr (D 3—4). Ca. 360 dekar er gitt dyrkingsverd dårligere enn D 4. Videre er i alt ca. 240 dekar ansett uskikket for dyrking.

Jordbrukstillingen 1949 oppgir at Leka har 493 dekar udyrket myr skikket for fulldyrking, og 125 dekar skikket for overflatedyrking, tilsammen 618 dekar. Sammenholder vi disse oppgavene med tallene fra inventeringen, ser vi at jordbrukstillingens tall for dyrkbar myr tilsammen er litt mindre enn arealet av de myrområdene som ved inventeringen er henført til gruppene D2 til og med gruppen D4, nemlig i alt ca. 670 dekar.

Den vesentligste grunn til at så stor del av myrområdene må ansees som uskikket for dyrking er grunnforholdene og de dårlige mulighetene for drenering. Svært mange steder er det fjell som stenger for utløpet og som vil gjøre grøfting meget vanskelig og kostbar.

Nyttbar brenntorvmasse er anslått til ca. 73.000 m³ fordelt på 76 dekar.

PLANTEDYR KING PÅ MYRJORD.

Av forsøksleiar Hans Hagerup.

I. Almene merknader.

Myrjord, oppbygd som ho er stort sett berre av organisk materiale, er ei kald og lite drivande jord. Dette oppbyggingsmateriale gjer at ho er lite varmeleiande, ho har eit stort varmesluk og eit stort vasssluk. Den varmeleiande evne er større med enn utan innhald av vatn. Det er ei lett jord, tyngda skiftar etter kva for planteslag som har bygd myra opp og etter kor tett ho er lagra, og dette kjem seg igjen av dei klimatiske høve og kor langt moldings- og/eller fortorvingsprosessen er komen. Da myrane oftast ligg i lågt lende og er lite varmeleiande, vert dei meir utsett for frost enn anna jord. Det geografiske lægjet av myra innverkar og i høg grad på korleis drifta av slik jord vert. Alle dei nemnde ting er med og utformer plantevalet på denne jorda. Det viser seg at forvokstrar best eignar seg til dyrking på myr, slik som eng, beite, grønfor og ymse rotvokstrar. Vokstrar som skal stå til mogning treng lang frostfri vokstertid skal dei lukkast godt. Det vil difor verta på myr som ligg godt til at ei meir allsidig plantedrift med korn o. a. kan koma på tale. Mellom ymse typer av myr innan same området, kan det og verta skilnad på korleis drifta helst bør vera.

Første delen av artikkelen om «Plantedyrking på myrjord» vert trykt i dette hefte, den vil halde fram i 6. hefte og i 1. hefte 1959.